

Ovid, *Metamorphosen* 10,247-297 (Pygmalion)

247 Íntereá nívěúm mīrá fēlicítēr ártē

scúlpsit ébūr fōrmāmquē dēdít, quā fēminā nāsci
nullā pótēst, ōpērisquē suī cōn-cēpít amōrēm.

250 Vírginis ést verāe faciēs quam vívērē crédās,

ét, si nōn ōb-stēt réverētia, vellē móvērī:

árs adeō latet ártē suā. Miratūr et háurit

pēctōrē Pygmaliōn simulatī cōrpōris ignēs.

Saepē manūs ōpēri temptāntēs ad-movet, an sit

255 cōrpūs an illud ébūr, nec adhuc ébūr esse fatētūr.

Ósculā dāt reddīquē putāt loquitūrquē tēnētquē

ét crédīt tactīs dígitōs ínsidērē mēmbriīs

ét mētuit, prēssōs veniāt nē lívor ín ártūs,

ét módō blanditiās adhibēt, módō grātā puéllis

260 múnēra fert illí: cōnchas tēretēsquē lapillōs

ét parvās volūcrēs et flōrēs millē cōlorum

Íllāquē pictāsquē pilās et ab árbōre lapsās

Héliādūm lácrimās; ornāt quoquē vėstibūs ártūs,

dāt dígitis gēmmās, dat lōngā mōniliā cōllō;

1 schluss-o normalerweise lang. Kurz
bei modo und quomodo
bl = mutum + liquidum → kann keine
Position bilden

265 áurē lēvēs bācāe, rēdimícūla pēctōrē pēndēt:
cūctā dēcēt; nēc nūdā mīnūs formōsā vidētūr.
Cōllōcāt hānc strātīs cōnchā Sidōnidē tīctīs
āppēllatque tōrī sōciām ādclinātaque cōllā
mōllībūs īn plūmīs, tāmquām sēnsūrā, rēpōnīt.

270 'Fēstā diēs Vēnerīs tōtā cēlēberrīma Cyp̄rō
vēnērāt, ēt pāndīs īnductāe cōrnībūs āurūm
cōnciderānt īctāe niveā cervīcē iuvēncāe,
tūraque fumabānt, cūm mūnere functūs ād ārās
cōstitit ēt timidē "sī, dī, dāre cūctā pōtēstīs,
275 sīt cōniūnx, ōptō," nōn āusūs (<est>) "ēbūrneā vīrgō"
dīcēre, P̄ygmālīōn "sīmīlīs mēā" dīxīt "ēbūrnae (<virgīni>).
Sēnsit, ut īpsā suīs ādērāt Vēnūs āurēā fēstīs,
vōtā quīd illā velīnt ēt, āmīcī nūmīnīs ōmēn,
flāmmā tēr āccēnsā est āpicēmque p̄r āērā dūxīt.
280 Ūt rēdiit, sīmūlacrā suāe pētīt illē puēllae
īncūmbēnsque tōrō dēdit ōsculā: visā tēpere est;
ādmōvet ōs īterūm, mānībūs quoque pēctōra tēptāt:
tēptatūm mōllēscit ēbur pōsitoque rīgōrē
sūbsidit dīgītīs ceditque, ut Hymettīā solē

285 cēra rēmōllēscit trāctātaque pōllicē mūltas

flēctitur in faciēs ipsōque fit utilis usu.

Dūm stupet et dubiē gaudēt fallique verētūr,

rūrsus amāns rūrsusque manū suā votā retrāctāt.

Cōrpūs erāt! Saliūnt tēmpfatāe pōllicē venāe.

290 Tūm vērō Paphiūs plēnissimā concipit herōs

verbā, quibus Veneri grates agat, oraque tandem

ore suo non falsā premit ; dataque oscula virgō

sensit et erubuit timidumque ad luminā lūmēn

attollens pariter cum cāelō vidit amantem.

295 Cōiugio, quod fecit, adest deā, iamque coactis

cornibus in plēnūm noviens lunāribus orbem

illā Paphōn genuit, de qua tenet insula nōmēn.